

Overweging zondag 2 januari 2022 Drie Koningen

‘De ster die ons de weg wijst.’

Wie het feest van Drie Koningen slechts ziet als een laat aanhangsel van Kerstmis gaat voorbij aan de werkelijke betekenis ervan.

Het is het feest waarop de kerk de vensters opent zodat een frisse wind kan binnenwaaien zodat we verre stemmen kunnen horen die roepen ‘waar is de pasgeboren koning?’

Misschien vinden we die stemmen van verre storend, misschien fronsen we de wenkbrauwen en maken ze ons onwennig en wrevelig. Als dat zo is, goddank, want dan zijn wij op de goede weg!

Deze woorden las Peter bij ons moment van inkeer en omkeer. Woorden op deze dag van het feest van Drie Koningen of liever van de Openbaring. Want in de tekst van Mattheüs staat nergens dat het drie zijn. Er staat wijze mannen die aankwamen in Jeruzalem en zij hadden een ster gevolgd.

Wat duidelijk is, is dat de wijze mannen zich lieten bewegen om in beweging te komen en op weg te gaan. Zij lieten zich de weg wijzen door een ster ... ongewis waarheen, ongewis hoe lang de tocht zou duren ... ongewis Wat ze zouden of wie ze zouden vinden.

Het enige dat hen dreef was die ster waarvan ze gehoord en gelezen hadden dat die ster bijzonder was en hen uiteindelijk bij een bijzondere kind zou brengen: en ze gaven hun gaven goud, wierook en mirre.

De gaven kunnen beelden zijn van de geschenken die wij Jezus vandaag de dag ook kunnen brengen.

Goud staat voor de liefde,
wierook voor ons verlangen

en mirre voor onze smart, de wonden die we meedragen.

Wij hoeven geen grootse prestaties mee te nemen naar de kribbe.

Wat we altijd bij ons dragen is genoeg: onze liefde, ons verlangen, onze pijn. En weet dat mirre een geneeskrachtig kruid is. Als we het goddelijk kind in de kribbe onze werkelijkheid brengen worden onze wonden geheeld en ons verlangen vervuld.”

In het verhaal zijn drie elementen die de wijzen in beweging brengen en gaande houden op hun tocht, en die ook ons vandaag nog kunnen inspireren:

die ster, die bijzondere ster die verscheen

de Schrift, de Geschriften

en

de droom. Een droom van verandering, van nieuwe tijden

De magiërs speuren naar tekens die hen in hun leven de goede richting wijzen. Daarvoor staat de ster.

Zij zijn bereid te luisteren naar de geloofservaring uit het verleden.

Vóór hen zijn anderen al de weg van het geloof gegaan,

anderen hebben tekens gezien

en hebben bakens uitgezet.

Daarvan getuigt de Schrift. En zij kunnen nog dromen.

Het verhaal is voor hen niet afgesloten, er staan nog nieuwe dingen te gebeuren.

Zij kiezen niet voor koning Herodes maar voor koning Jezus.

De boodschap is er een voor kleine en eenvoudige mensen,

ongeletterden, maar ook voor wijze en geleerde mensen, ongeacht kleur, taal of ras.

Gaan we op pad, trekken we weg uit al wat de liefde in de weg staat?

En misschien denk je nu: dit verhaal kennen we toch al. De een wat langer en de ander wat minder lang. En altijd wordt gezegd: kom in beweging, volg de ster En vind je het wel goed zo en word je inderdaad wrevelig, vind je het storend en dan de woorden uit het begin Goddank, dan zijn we op de goede weg.

Want als de oproep telkens weer je wrevelig maakt, dat je het storend vindt, dan leg ik dan uit als 'het interesseert je nog steeds wat er met dat Kind en zijn boodschap gebeurd is en nog gebeurt. Dat Kerstmis geen eindpunt maar juist een beginpunt is en dat met dit feest van de Openbaring het een oproep is aan de kerk, ook deze Jongerenkerk om te 'getuigen', om dat plechtige woord maar eens te

noemen van dat Kind in die stal en Zijn Boodschap van liefde, vrede en gerechtigheid. Om elk jaar weer opnieuw ons te laten raken en aangespoord te worden in beweging te komen en Zijn ster te volgen en niet te kiezen voor de ster van Herodus die staat voor berusting, vasthouden, zitten blijven, beschermen.

Het gegeven dat we dus misschien wel moe zijn van of geïrriteerd zijn door die oproep 'kom in beweging, volg zijn ster, ga aan de slag ...' is dus een goed teken. Want als het ons koud laat of koud zou laten dan kiezen wij voor Herodus. De Jongerenkerk kan ik me niet voorstellen als een gemeenschap die daar voor kiest en daarom proberen we met soms wel uitdagende woorden, vieringen, teksten onszelf scherp te houden en uit te dagen of zoals we dat vaak met Pasen zeggen OPSTANDIGE mensen te zijn en die zich vooral niet in slaap laten sussen en vooral de aanhoudende oproepen om aan de slag te gaan, de ster van Hem die ons oproept tot een andere wereld te volgen.

Het thema van de kerstkaart 2021 was: **ons is een kind geboren.**

Mag dat Kind onze ster zijn in 2022 die wij volgen. Een ster die ons oproept handen en voeten te geven aan de Boodschap die Dit Kind meebracht, een boodschap die soms weerstand oproept, irritatie, tegenstand, weerstand bij anderen maar dat past bij deze gemeenschap DAT doen wat soms tegen de stroom ingaat in haar inzet voor wat de kerk behoort te zijn: een kerk waar de frisse wind door heen waait en die zich stoort en irriteert aan wat er allemaal niet goed gaat in samenleving en kerk, binnen onze gemeenschap want dan luisteren en horen we tenminste wat er gezegd wordt en zetten we de deuren open en komen we in beweging om of weerstand te bieden of om te werken aan verandering.

En werken aan verandering is net zo'n zoektocht waar die wijzen aan begonnen: ongewis, onzeker, niet wetend waar uit te komen en wat te vinden of te krijgen Maar de wijzen gingen vol vertrouwen op weg en vonden en waren onder de indruk en gingen anders terug naar huis.

Mogen wij dat op het eind van 2022 ook kunnen zeggen van onszelf en onze gemeenschap dat we veranderd zijn omdat we ons in alles wat we deden en gedaan hebben maar ook in wat we niet zullen

doen en niet gedaan hebben, ons door Zijn Ster, Zijn voorbeeld, Zijn Boodschap van liefde, vrede en gerechtigheid hebben laten leiden. Vasthoudend, vol energie, steeds dat ene punt voor ogen houden: Het Kind kwam en leerde ons een weg naar een wereld waarin iedereen tot haar of zijn recht kan komen. Hij leefde het ons voor, Hij liet ons Zien hoe het moet .. Hij is onze ster!

Wellicht ontdekken we dan opnieuw, misschien wel voor het eerst, misschien wel op het irritante af: Goddank, want dan zitten we op de goede weg: wat er echt toe doet in ons leven, dat wat echt leven is?